

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.8.39>**Сергій Шульгін,***аспірант кафедри кримінального права та правосуддя**Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янука*

ВИДИ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ СЛІДЧОГО ТА ПРОКУРОРА

У статті проведено наукову класифікацію процесуальних рішень слідчого і прокурора за їх видами, доведено, що вона має вагомий теоретичний і практичний значення, оскільки дозволяє більш глибоко з'ясувати їхню правову природу, механізм прийняття, ознаки, елементи та структуру, визначити їхнє місце та завдання у системі кримінальних процесуальних рішень

У статті зазначено, що, незважаючи на відсутність у КПК України вимоги складення будь-яких процесуальних актів як підстави для внесення відомостей до ЄРДР, це є першим кримінальним процесуальним рішенням слідчого або прокурора, яке дає початок досудовому розслідуванню кримінального провадження.

Указано, що найпоширенішим процесуальним рішенням слідчого і прокурора є постанова, однак у зв'язку зі змінами, які відбулись у кримінальному процесуальному законодавстві, основною її метою є збирання доказів, виконання інших завдань кримінального провадження.

Обгрунтовано, що повідомлення про підозру є процесуальним рішенням прокурора, слідчого за погодженням з прокурором. Воно характеризується як мінімум двома причинами: зміна етапу (у законі вказано стадії) кримінального провадження; поява особи з процесуальним статусом підозрюваного.

Доведено, що клопотання слідчого, прокурора, адресоване слідчому судді, є особливим видом процесуального рішення з відповідними ознаками та елементами, яке має ініціативний характер щодо подальшого проведення досудового розслідування.

Обгрунтовано тезу про те, що письмова вказівка прокурора – це процесуальне рішення, яке вноситься в ході здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням кримінального провадження, спрямоване на координацію дій слідчого у кримінальному провадженні для досягнення завдань кримінального провадження.

Зазначено, що обвинувальний акт є підсумковим процесуальним рішенням у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування, яким прокурор робить підсумок проведеного досудового розслідування, визнає, що докази винуватості підозрюваного є належними, допустимими, достовірними, їх сукупності досить для доведення винуватості особи у суді.

Ключові слова: процесуальні рішення слідчого прокурора, процесуальні рішення на досудовому розслідуванні, види процесуальних рішень, постанова слідчого, прокурора, письмові вказівки прокурора, обвинувальний акт.

Постановка проблеми. Загальновідомо, що кримінальне процесуальне право – не тільки галузь права, а й галузь науки, яка теоретично узагальнює досвід кримінальної процесуальної діяльності, аналізує актуальні питання застосування кримінального процесуального законодавства, що мають місце у практиці правоохоронних органів та суду, розробляє науково-практичні рекомендації, спрямовані на підвищення ефективності кримінальної процесуальної діяльності всіх суб'єктів кримінального процесу [9, с. 9]. З огляду на прийняття у 2012 році нового кримінального процесуального кодексу, значення науки кримінального процесуального права стає значно зростає, особливо щодо нових правових інститутів, запроваджених у сферу правового регулювання.

На законодавчому рівні визначено, що рішення слідчого, прокурора приймається у

формі постанови. Обвинувальний акт є процесуальним рішенням, яким прокурор висуває обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування (ч. 3, ч. 4 ст. 110 КПК України). З наведеного вбачається, що законом виділено два види процесуального рішення слідчого і прокурора – це постанова, прокурора – обвинувальний акт. Разом із тим закон не надає визначення цих процесуальних рішень. Як пише Д.С. Кротков, рішення, які приймаються в ході кримінально-процесуальної діяльності, за формою можуть бути досить різноманітними. Найбільш поширеною формою їх закріплення є постанова. Під постановою прийнято розуміти документ, у якому фіксується рішення слідчого. Тобто в цьому разі якраз йдеться про один із процесуальних актів, який складається на стадії

досудового розслідування і є письмово-документальним вираженням органу досудового розслідування [10, с. 27].

Разом із тим ми не можемо погодитися з таким приписом закону та вважаємо, що процесуальними рішеннями слідчого і прокурора є внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань, постанова, клопотання, повідомлення про підозру, письмові вказівки прокурора, погодження (санкціонування) прокурора та обвинувальний акт.

Аналіз досліджень та публікацій. Вагомий внесок у дослідження класифікації видів процесуальних рішень слідчого і прокурора зробили Ю.П. Аленін, В.Д. Берназ, В.В. Вапнярчук, Н.В. Глинська, І.В. Гловюк, В.О. Гринюк, О.В. Капліна, Д.С. Кротков, П.А. Лупинская, Ю.В. Манаєв, О.І. Марочкін, А.Б. Муравин, А.І. Палюх, С.М. Смоков та інші, однак у їхніх працях здебільшого приділена увага класифікації видів процесуальних рішень слідчого, значно менше увага – процесуальним рішенням прокурора та практично не досліджено спільні рішення слідчого і прокурора крізь призму їхніх процесуальних повноважень у контексті положень КПК України 2012 року.

Метою статті є здійснення наукової класифікації процесуальних рішень слідчого і прокурора за їх видами, обґрунтування тези про те, що вона має вагоме теоретичне і практичне значення, оскільки дозволяє більш глибоко з'ясувати їхню правову природу, механізм прийняття, ознаки, елементи та структуру, визначити їхнє місце та завдання у системі кримінальних процесуальних рішень.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ч. 2 ст. 214 КПК України досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі за текстом *ЄРДР* – *курсив мій. С.Ш.*). Згідно з частиною 1 цієї статті слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань, розпочати розслідування.

У наведених положеннях кримінального процесуального закону не визначено, що внесення відомостей до ЄРДР є процесуальним рішенням. Єдиними нормативним актом, який опосередковано на це вказує, є Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, зокрема

абзац 5 п. 1, де зазначено, що унесення відомостей до Реєстру здійснюється з дотриманням строків, визначених КПК України та цим Положенням, а саме про передачу матеріалів та відомостей (ч. 7 статті 214 КПК України) – протягом 24 годин з моменту прийняття процесуальних рішень, а також мета цього Положення – облік прийнятих під час досудового розслідування рішень [15]. Крім того, внесення відомостей до ЄРДР відповідає рисам, характерним для кримінальних процесуальних рішень, які запропонував А.Б. Мурівін, вони: 1) являють собою правовий висновок з конкретного питання, яке виникає в ході розслідування; 2) є індивідуальними актами правозастосування; 3) являють собою юридичні факти, які породжують виникнення, зміну чи припинення кримінально-процесуальних відносин і підтверджують наявність чи відсутність матеріально-правових відносин; 4) виносяться слідчим в межах його кримінально-процесуальної компетенції; 5) реалізують процесуальні повноваження слідчого і виконувані ним функції; 6) мають владний і обов'язковий характер; 7) відображають рівень пізнання (доказування) обставин справи, який досягнутий на момент прийняття рішення; 8) виражають внутрішнє переконання слідчого у його правомірності; 9) наділені властивостями законності, обґрунтованості, вмотивованості і справедливості [12, с. 8].

Кримінальний процесуальний закон не вимагає від слідчого, прокурора видання будь-якого документа як підстави внесення відомостей до ЄРДР. На практиці здебільшого такою підставою є резолюція керівника відповідного органу досудового розслідування, прокуратури, однак Комплексний аналіз наведених законодавчих приписів та теоретичних наукових розробок дає підстави зробити однозначний висновок: внесення відомостей до ЄРДР є першим кримінальним процесуальним рішенням слідчого або прокурора, яке дає початок досудовому розслідуванню кримінального провадження.

Найпоширенішим процесуальним рішенням слідчого і прокурора є постанова. Вказаний правовий акт визначений законодавцем як процесуальне рішення. Протягом багатьох років постанови слідчого і прокурора досліджувалися науковцями. З огляду на зміни, які відбулись у зв'язку з реформою кримінального судочинства, можна констатувати, що постанова посідає важливе місце у системі кримінальних процесуальних рішень, основною її метою є збирання доказів, виконання інших завдань кримінального провадження.

Слід зупинитися на такому процесуальному рішенні слідчого і прокурора, як

повідомлення про підозру. Важливість цього процесуального рішення характеризується як мінімум двома чинниками. По-перше, це зміна етапу (хоча закон його визначає як нову стадію) кримінального провадження, по-друге, поява особи зі статусом підозрюваного. Як пише Н.П. Черняк, повідомлення особи про підозру – це одне із важливих процесуальних рішень, яке приймає прокурор або слідчий за погодженням із прокурором до закінчення розслідування у кримінальному провадженні. У цьому процесуальному рішенні на основі доказів, зібраних у ході проведення досудового розслідування, конкретна особа набуває статусу підозрюваного [18, с. 556]. Слід зазначити, що закон не відносить повідомлення про підозру до процесуальних рішень, однак комплексний аналіз положень КПК України та практики застосування цього процесуального акту дає підстави зробити висновок, що повідомлення про підозру є саме процесуальним рішенням.

Як із цього приводу зазначають Ю. П. Аленін та І. В. Гловюк, юридичне значення акту повідомлення особи про підозру полягає також і в тому, що на стадії досудового розслідування настає певний етап, пов'язаний з тим, що в процесі розслідування зібрано досить доказів для підозри конкретної особи у вчиненні кримінального правопорушення. Ця підозра вперше чітко сформульована в офіційному документі – письмовому повідомленні особи про підозру. У ньому слідчий, прокурор викладає висновок про наявність і суть кримінального діяння, вчиненого конкретною особою. Прийняте рішення щодо повідомлення про підозру ще не означає, що мета розслідування досягнута і його можна завершити, оскільки потрібно ще допитати підозрюваного з приводу підозри, перевірити його показання, виконати інші слідчі і процесуальні дії, наслідком чого може бути також і зміна, доповнення повідомлення про підозру (ст. 279 КПК) [1, с. 163]. В. О. Гринюк зазначає, що підозра – це процесуальне рішення прокурора, слідчого (за погодженням із прокурором), яке ґрунтується на зібраних доказах під час досудового розслідування та у якому формується припущення про причетність конкретної особи до вчинення кримінального правопорушення з повідомленням про це такій особі та з роз'ясненням її прав і обов'язків [6, с. 36-37].

Погоджуючись із думкою про те, що повідомлення про підозру є процесуальним рішенням з усіма притаманними йому ознаками та елементами, І. Г. Івасюк пише, що підозра – це результат розумової діяльності слідчого, прокурора щодо оцінки наявних у справі доказів, які з достатньою переконли-

вістю вказують на ймовірність вчинення кримінального правопорушення певною особою, що виражається у процесуальному документі, який складається із зазначених у законі підстав і вручається особі, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення [7, с. 77]. У свою чергу А. І. Палюк повідомлення особи про підозру розглядає: як важливе процесуальне рішення, яке приймає прокурор або слідчий за погодженням із прокурором; як процесуальну дію; як інститут кримінального процесуального права; як форму повідомлення у кримінальному провадженні; як процесуальний акт [14, с. 114-115].

Досліджуючи повідомлення про підозру у контексті процесуального рішення, слід погодитися з думкою О. В. Капліної, що підозра – це ймовірне судження, припущення, попередній висновок про причетність конкретної особи до вчинення кримінального правопорушення. У разі отримання нових доказів раніше повідомлена підозра може бути змінена. Це відрізняє підозру від підсумкового висновку слідчого чи прокурора про винуватість особи, який формується в обвинувальному акті та має бути з точки зору сторони обвинувачення обґрунтованим, достовірним та остаточним. Саме тому обвинувачення, відповідно до п. 13 ч. 1 ст. 3 КПК України, є твердженням про вчинення певною особою діяння, передбаченого Законом України про кримінальну відповідальність, висунуте в порядку, установленому КПК України. Підозра не може бути твердженням, її сутність полягає в тому, що це тільки припущення, яке необхідно перевірити під час нового етапу досудового розслідування, який настає після повідомлення про підозру конкретної особи [8, с. 240].

У ході проведення досудового розслідування для проведення окремих слідчих чи процесуальних дій слідчому необхідно отримати дозвіл слідчого судді. Аналіз положень КПК України дає підстави стверджувати, що рішення про проведення такої слідчої чи процесуальної дії приймається слідчим і прокурором, а слідчий суддя дає дозвіл на її проведення. При цьому процесуальним документом, яким ініціюється отримання дозволу на проведення цієї слідчої чи процесуальної дії, є клопотання. Як слушно з цього приводу зазначає М. В. Черноусько, для подання клопотання до слідчого судді прокурором необхідною є наявність у слідства фактичних даних, з огляду на які в його задоволенні існує обґрунтована потреба і без якого подальший хід розслідування буде об'єктивно неможливим [20 с. 79].

У Кримінальному процесуальному кодексі відсутні «універсальні» вимоги до

клопотання, яке подається слідчому судді, натомість у законі конкретизовані вимоги до кожного клопотання, зокрема: про здійснення приводу (ст. 141), про накладення грошового стягнення (ст. 145), про тимчасове обмеження у користуванні спеціальним правом (ст. 150), про відсторонення від посади (ст. 155), про тимчасовий доступ до речей і документів (ст. 160), про застосування запобіжних заходів (ст. 184) тощо. Це можна пояснити тим, що кожне з них має різні правові наслідки щодо обмеження прав і свобод людини і громадянина, а тому кожне клопотання містить окремі, притаманні тільки йому вимоги.

З огляду на викладене, не можна погодитися з В.І. Чорнобуком у тому, що рішення слідчого, які викладені у клопотанні, не мають ознаки, притаманної іншим рішенням, – обов'язковості для виконання іншими посадовими особами й органами [19, с. 44], оскільки закон зобов'язує слідчого суддю розглянути це клопотання та прийняти відповідне рішення за результатами його розгляду, обов'язок сторін провадження бути присутніми під час його розгляду, тощо. Подібної точки зору дотримується й Н.В. Глинська, яка пише, що хоча само рішення про обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту, продовження строків тримання під вартою, проведення слідчої дії виносить суд, відповідне клопотання слідчого також тягне як певні правові наслідки для суду, зобов'язаного розглянути таке клопотання і прийняти одне з передбачених у законі рішень, так і можливі несприятливі наслідки для особи, стосовно якої таке клопотання порушується. Звідси закономірно випливає висновок про те, що названі рішення слідчого повинні бути законними і неодмінно належним чином обгрунтованими [3, с. 30].

Аналогічний погляд із цього питання має й О. І. Марочкін, який пише, що, хоча всі процесуальні рішення слідчий приймає одноособово, а здебільшого і самостійно, без попереднього чи наступного погодження з прокурором чи іншою посадовою особою, окремі такі його рішення набувають законної сили тільки після санкціонування їх прокурором або за згодою суду [11, с. 257].

Варто погодитися з подвійною правовою природою реалізації процесуальних рішень, прийнятих слідчим чи прокурором, які потребують дозволу слідчого судді, на що вказують В. Д. Берназ та С. М. Смоков. Так, науковці пишуть, що усі процесуальні рішення у стадії досудового слідства приймаються слідчим одноособово, крім рішень, що підлягають затвердженню, санкціонуванню чи погодженню з прокурором і суддею. У цих

випадках мають місце два послідовні акти прийняття рішення: спочатку особою, яка провадить розслідування, а потім особою, яка затверджує це рішення, або висловлює згоду з ним, або виносить постанову щодо подання слідчого [12, с. 63].

З наведеного вбачається, що клопотання слідчого, прокурора, адресоване слідчому судді, є особливим видом процесуального рішення з відповідними ознаками та елементами, яке має ініціативний характер щодо подальшого проведення досудового розслідування.

Важливе місце у системі процесуальних рішень прокурора належить його письмовим вказівкам. Оскільки саме прокурор є ключовою особою, яка визначає необхідну сукупність достатніх доказів для прийняття рішення про закінчення досудового розслідування та складання обвинувального акта, а надалі на нього покладається обов'язок доводити винуватість особи у суді, абсолютно логічним є наділення його правовим механізмом щодо керівництва діями слідчого у ході проведення досудового розслідування щодо збирання доказів.

Відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 36 КПК України прокурор, здійснюючи нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, уповноважений доручати слідчому, органу досудового розслідування проведення у встановлений прокурором строк слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій або давати вказівки щодо їх проведення чи брати участь у них, а в необхідних випадках – особисто проводити слідчі (розшукові) та процесуальні дії в порядку, визначеному цим Кодексом. У свою чергу, ч. 4 ст. 40 КПК України покладає на слідчого обов'язок виконувати доручення та вказівки прокурора, які даються у письмовій формі.

Слід звернути увагу, що закон не встановлює, у якій процесуальній формі закріплюють вказівки прокурора; єдина вимога, яку закон до них висуває, – це законність та письмова форма, а тому погоджуємося з думкою О. Д. Гринів про те, що вказівка прокурора – це процесуальне рішення прокурора, яке виносить в ході здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням кримінального провадження слідчому, керівнику органу досудового розслідування з метою досягнення всебічності, повноти та об'єктивності досудового розслідування, спрямоване на усунення прогалин та неповноти слідства, вказівка наділена ознаками імперативності і є обов'язковою до виконання [5, с. 211], [4, с. 272].

Підсумковим процесуальним документом стадії досудового розслідування є обвинувальний акт. Відповідно до ч. 4 ст. 110 КПК України обвинувальний акт є процесуальним рішенням, яким прокурор висуває обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування. Актуальність дослідження обвинувального акта полягає ще й у тому, що він замінив підсумковий акт досудового слідства за КПК України в редакції 1960 року та, на відміну від нього, не є актом аналізу доказів, зібраних слідчим, а тому варто дослідити підстави прийняття такого процесуального рішення.

Як правильно зазначає М. М. Стоянов, основою прийняття підсумкових процесуальних рішень є достовірне встановлення обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні. Навіть у разі прийняття проміжних рішень законодавець орієнтує правозастосовувача на досягнення максимально можливого в умовах здійснюваного провадження рівня ймовірного знання [16, с. 507]. Такою, що заслуговує на підтримку щодо прийняття рішення про закінчення досудового розслідування, є позиція М. С. Туркота, який пише, що, вивчаючи матеріали досудового розслідування, прокурор повинен надати їм оцінку не лише на предмет повноти доказів, а й з точки зору обґрунтованості прийнятого слідчим рішення про наявність складу інкримінованого злочину з огляду на ознаки малозначності діяння (ч. 2 ст. 11 КК України). При цьому треба враховувати, що, відповідно до ст. 94 КПК України, до прийняття рішення про відкриття матеріалів іншій стороні слідчий та прокурор – процесуальний керівник – зобов'язані за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінити кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття процесуального рішення про початок виконання вимог ст. 290 КПК України. При цьому оцінка доказів на предмет їх належності, допустимості, достовірності, достатності є правом (одночасно й обов'язком) лише слідчого, прокурора, слідчого судді та суду. Інші учасники досудового розслідування та судового провадження (включаючи сторону захисту) не є суб'єктами оцінки доказів [17, с. 236].

Обвинувальний акт складається слідчим та/або прокурором, коли зібрано досить доказів для того, щоб передати його до суду,

коли сторона обвинувачення впевнена, що проведеним досудовим розслідуванням встановлено особу, яка вчинила кримінальне правопорушення, процес доказування завершений, повно та всебічно встановлені та досліджені обставини, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (ст. 91 КПК України). Проте, перш ніж переконатися у необхідності складання підсумкового процесуального рішення – обвинувального акта, слідчий та/або прокурор проходять складний шлях, пов'язаний із кропітким збиранням, перевіркою, оцінкою доказів, із висуненням та перевіркою версій, формулюванням певних висновків та прийняттям низки процесуальних рішень. Цей процес пізнання неминуче пов'язаний із нагромадженням доказів, просуванням від майже повного незнання про подію кримінального правопорушення та особу, яка його вчинила на етапі внесення відомостей до ЄРДР, до знання все більш повного та точного [8, с. 239].

Привертає увагу положення ч. 1 ст. 291 КПК України, якою передбачено, що обвинувальний акт складається слідчим, після чого затверджується прокурором. Обвинувальний акт може бути складений прокурором, зокрема, якщо він не погодиться з обвинувальним актом, що був складений слідчим. З вказаного законодавчого припису випливає, що на завершальній стадії досудового розслідування прокурор приймає декілька процесуальних рішень, зокрема:

- самостійно або через доручення слідчому повідомляє підозрюваному або його захиснику про завершення досудового розслідування та надання доступу до матеріалів досудового розслідування;
- затверджує обвинувальний акт складений слідчим;
- самостійно складає обвинувальний акт.

З огляду на викладене, слушною є думка В. Т. Нора та В. В. Луцика, які пишуть, що прийняття прокурором рішення про затвердження обвинувального акта і направлення кримінального провадження до суду означає солідаризацію прокурора з висновками органів досудового розслідування. Затверджуючи обвинувальний акт, прокурор бере на себе всю повноту відповідальності за правильність розслідування кримінального провадження [13, с. 66].

Висновки

За результатами проведеного нами дослідження можна констатувати, що процесуальними рішеннями слідчого, прокурора на стадії досудового розслідування є внесення

відомостей до ЄРДР; постанова, повідомлення про підозру, письмові вказівки прокурора, погодження (санкціонування) прокурора та обвинувальний акт.

Незважаючи на те, що КПК України не вимагає від слідчого, прокурора складення будь-яких процесуальних актів як підстави для внесення відомостей до ЄРДР, замість законодавства дає підстави стверджувати, що внесення відомостей до ЄРДР є першим кримінальним процесуальним рішенням слідчого або прокурора, яке дає початок досудовому розслідуванню кримінального провадження.

Найпоширенішим процесуальним рішенням слідчого і прокурора є постанова. У зв'язку зі змінами, які відбулись у кримінальному процесуальному законодавстві, можна констатувати, що постанова посідає важливе місце у системі кримінальних процесуальних рішень. Основною її метою є збирання доказів, виконання інших завдань кримінального провадження.

Важливе місце у системі процесуальних рішень слідчого і прокурора посідає повідомлення про підозру. Важливість цього процесуального рішення зумовлена як мінімум двома чинниками. По-перше, це зміна етапу (хоча закон його визначає як нову стадію) кримінального провадження, по-друге, поява особи зі статусом підозрюваного.

Запровадження інституту слідчого судді у сферу кримінального судочинства відповідним чином відобразилось на процесуальних повноваженнях слідчого та прокурора. Оскільки закон для застосування окремих заходів забезпечення кримінального провадження вимагає відповідної ухвали слідчого судді, можна стверджувати, що рішення про проведення такої слідчої чи процесуальної дії приймається слідчим і прокурором, а слідчий суддя надає дозвіл на її проведення.

З наведеного бачається, що клопотання слідчого, прокурора, адресоване слідчому судді, є особливим видом процесуального рішення з відповідними ознаками та елементами, яке має ініціативний характер щодо подальшого проведення досудового розслідування.

Щодо письмових вказівок прокурора слід зазначити, що це процесуальне рішення прокурора, яке виноситься в ході здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням кримінального провадження, спрямоване на координацію дій слідчого у кримінальному провадженні для досягнення завдань кримінального провадження.

Обвинувальний акт є підсумковим процесуальним рішенням у кримінальному провадженні на стадії досудового розслідування,

яким прокурор підбиває підсумок проведеного досудового розслідування, визнає, що докази винуватості підозрюваного є належними, допустимими, достовірними, їх сукупності досить для доведення винуватості особи в суді.

Список використаних джерел:

1. Аленін Ю. П., Гловюк І. В. Повідомлення про підозру: загальна характеристика та проблеми удосконалення. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2014. № 1. С. 161-169.
2. Берназ В. Д., Смоков С. М. Рішення слідчого (криміналістичний, процесуальний та психологічний аспекти): монографія. Одеса, 2005. 150с.
3. Глинська Н.В. Обґрунтування рішень у кримінальному процесі: дис. ... канд. юрид. наук. Харків: Б. в., 2003. 238 с.
4. Гринів О.Д. Вказівка прокурора як одна з форм процесуального керівництва досудовим розслідуванням та обов'язковість її виконання. *Проблеми порівняльного правознавства*: зб. тез наук. доп. III міжнар. наук. конф. «Компаративістські читання». Львів – Київ: Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2011. С. 271-274.
5. Гринів О. Вказівка прокурора як форма процесуального керівництва досудовим розслідуванням. *Університетські наукові записки*. 2016. № 1. С. 205-212.
6. Гринюк В. О. Спростування стороною захисту підозри (первинного обвинувачення) під час досудового розслідування. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 3. С. 34-39.
7. Івасюк І. Г. Інституту «повідомлення про підозру» нового кримінального процесуального законодавства України. *Митна справа*. 2013. № 4(2.2). С. 74-79.
8. Капліна О.В. Підозра у кримінальному провадженні: поняття, ознаки, сутність. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 238-242.
9. Кримінальний процес: підручник / Ю.М. Грошовий, В.Я. Тацій, В.П. Пшонка та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки. Харків: Право, 2013. 824 с.
10. Кротков Д.С. Уголовно-процессуальные решения и субъекты их принятия в стадии возбуждения уголовного дела: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. Москва, 2011. 200 с.
11. Марочкін О.І. Щодо системи процесуальних рішень слідчого. *Проблеми законності*: акад. зб. наук. пр. / відп. ред. В. Я. Тацій; редкол. В. Тацій [та ін.]. Харків: Нац. юрид. акад. України, 2010. Вип. 110. С. 255-263.
12. Муравин А.Б. Проблемы мотивировки процессуальных решений следователя: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харьков, 1987. 18 с.
13. Нор В., Луцик В. Правові засоби прокурорської діяльності згідно з новим Законом України «Про прокуратуру». *Право України*. 2015. № 6. С. 60-69.

14. Палюх А. І. Участь прокурора в доказуванні під час досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Львів, 2016. 206 с.

15. Про затвердження Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань : наказ Генерального прокурора України від 06.04.2016 № 139. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0680-16> (дата звернення: 14.07.2019).

16. Стоянов М. М. Достовірність доказів у кримінальному провадженні: аналіз нормативного регулювання. *Правове життя сучасної України* : матеріали Міжнар. наук. конф. проф.-викл. та аспірант. складу (м. Одеса, 16-17 травня 2013 р.) / відп. за вип. В. М. Дрьомін. Одеса : Фенікс, 2013. Т. 2. С. 506-508.

17. Туркот М.С. Процесуальна діяльність військового прокурора з відкриття матеріалів іншій стороні. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 3. С. 234-238.

18. Черняк Н. П. Процесуальні особливості повідомлення особі про підозру. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 555-561.

19. Чернобук В. І. Законність та обґрунтованість процесуальних рішень судді в порядку судового контролю у досудових стадіях кримінального процесу : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Одеса, 2007. 211 с.

20. Черноусько М. В. Здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням: теорія та практика : монографія. Київ : Алерта, 2017. 294 с.

In the article the scientific classification of the procedural decisions of the investigator and the prosecutor according to their types is conducted, it is proved that it has an important theoretical and practical significance since it allows one to find out more deeply their legal nature, the mechanism of acceptance, signs, elements and structure, to determine their place and tasks in the system of criminal procedural decisions.

The article states that despite the absence in the CPC of Ukraine of the requirement to complete any procedural acts as the basis for making information to the EIDHR, this is the first criminal procedural decision of the investigator or prosecutor, which initiates a pre-trial investigation of criminal proceedings.

It is specified that the most widespread procedural decisions of the investigator and the prosecutor are the ruling, but because of the changes that took place in the criminal procedural law, the basis of its purpose is the gathering of evidence, the fulfillment of other tasks of criminal proceedings.

It is substantiated that notification of suspicion is a procedural decision of the prosecutor, an investigator in agreement with the prosecutor. It is characterized by at least two reasons: the change of the stage (the law indicates the stage) of the criminal proceedings; the appearance of a person with the procedural status of the suspect.

It is proved that the petition of the investigator, the prosecutor addressed to the investigating judge is a special type of procedural decision with the relevant features and elements, which is of an initiative nature for further pre-trial investigation.

The thesis is based on the fact that the written instructions of the prosecutor are a procedural decision made in the course of the implementation of procedural guidance by the pre-trial investigation of criminal proceedings aimed at coordinating the investigator's actions in criminal proceedings in order to achieve the objectives of criminal proceedings.

It is noted that the indictment is the final procedural decision in the criminal proceedings at the stage of pre-trial investigation, which the prosecutor concludes with the pre-trial investigation, acknowledges that the evidence of the guilty of the suspect is valid, permissible, reliable, their aggregate is sufficient to prove the guilt of the person in court.

Key words: procedural decisions of the investigator of the prosecutor, procedural decisions on pre-trial investigation, types of procedural decisions, decree of the investigator, prosecutor, written instructions of the prosecutor, indictment.

